

надежна-та сцена. Прасковія преклонена предъ нозѣ-те на Тронъ-атъ, цѣлуваше съ восхищеніе степенн-те му, и сосъ слезы-те си ги мокряше. „О отецъ мой, извика она, виждъ, гдѣ „сила-та Божія мя доведе! О Боже мой! благослови того Трона, благослови оногo, кой-то „го има, и стори нѣговы-те дѣла, да си наполнятъ отъ всичко-то благополучіе съ кое-то „онъ ми обремени!„

Едва съ голѣма мука можахъ да я заведа-тъ въ едни други стан, но тя абіе поиска да си иде; защо бѣше много пострадала отъ силны-те чувствованія, кои-то тамъ ѿ си приставяха; и така за другій день оставиха да идатъ въ Палатъ-атъ, да видятъ все щото оставаше да си видн,

Послѣ нѣколко время двѣ-те госпожи заведоха я въ называемо-то мѣсто Ермитажъ (Постинка). Тойзе велелѣпный Палатъ, кой-то съ богатство-то си и съ красота-та си представлява едно баснословно сѣдалище, развесели я по вече отъ все щo-то до тогазе она бѣ видѣла. За первый путь виждаше таблицы исписаны, кои-то тя съ голѣмо удовольствіе испитуваше. Она сама много предметы отъ Священ-